

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

José Milicua

El 21 de maig de 2013 moria a Barcelona José Milicua Illarramendi (Oñate, 1921). Format a Bilbao i Barcelona, Milicua va ser un gran historiador

de l'art, poc conegut aquí i àmpliament reconegut a fora. Un expert amb coneixement, sensibilitat i intuïció que era capaç de catalogar, fitxar i atribuir obres de difícil classificació i que va estendre el seu coneixement per totes les èpoques artístiques si bé el seu camp d'expertesa preferit eren els autors de la pintura clàssica espanyola: Ribera, El Greco, Velázquez, Zurbarán, però també Goya i Caravaggio, per esmentar autors d'èpoques i procedències diferents, en un esment que no fa justícia als seus vastíssims camps d'interès. Milicua, deixeble de Roberto Longhi, era capaç de transmetre passió i coneixement per l'art i va fer d'aquesta capacitat el fonament de la seva tasca docent universitària.

Ara Artur Ramon ha aplegat una tria molt significativa dels seus textos: *José Milicua. Ojo crítico y memoria visual. Escritos de arte* (Centro de Estudios Europa Hispánica, 2016), introduïda prèviament amb aproximacions al mètode Milicua (Artur Ramon i M. Rosa Vives), la relació de Milicua amb el Museu del Prado (Javier Portús i Leticia Ruiz), un homenatge de Ferdinando Bologna i un retrat des de la proximitat de Pablo Milicua. El conjunt dels textos de Milicua es completa amb una cronologia biogràfica (M. Rosa Vives), una bibliografia completa (Elena Cenalmor i Clara Beltrán), un epíleg del mateix Artur Ramon que inclou una extensa i sucosa entrevista, un àlbum fotogràfic i el corresponent índex onomàstic.

El volum és d'una gran consistència intel·lectual i d'extrema utilitat i posa sobretot de manifest que massa sovint les coses accessòries passen injustament al davant de les coses importants.